

ШУМАДИНѢА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издавателъ Любомиръ Ш. Ненадовићъ.

ТЕЧ. V. Овај листъ излази на табаку Вторникомъ и Петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 5, а за пола године 10. цванц. За огласе плаћа се одъ врете 5 крајц. за трипутъ. № 32.

РУКОПИСИ ПРОТЕ МАТИЕ НЕНАДОВИЊА.

(продужено)

Као што самъ казао, причекамъ я стрица, и пошто ми каза, да кнезови погибоше, потерамо конѣ што брже можемо, и дођемо кући. Моя мати, четири наше жене, сестра и сва деца ударе у заплѣку и плачь. Кажемо имъ да ћуте, но свака свое што болѣ има да спрема у торбе да се бега у шуму, а да се ману заплѣке, кое одма и учине и оно вече сви побегнемо у нашу планину Посово, и тамо сву своју фамилију сакрѣмо, и почнемо мислити шта ћемо далѣ радити. Кадъ ујутру (24. Јануара 1804. год.) ето ти нашега зета Живка Дабића и јошть два турчина приятеля могъ отца, са јошть три кмета, и кажу Турци: „Хайде Якове, послао насъ е Мемед-ага Фочићъ, хоће тебе да окнежи.“ Мой стриць каже имъ, да онъ не сме међу Турке више ићи и да неће кнезь да буде.“ — Турци кажу: слободно, тврда е вѣра, Фочићъ хоће опетъ кнеза одъ вашегъ оца, и неће да иде докле изъ ваше родбине кога неокнежи.“ — Кадъ видише Турци да никако мой стриць неће да иде у Вальво, они се спремише да иду и рекоше: „Е, Якове готови конакъ ето ти сутра Фочића у гости.“ — Онда мой стриць немаде кудъ, него оде у Вальво, и кадъ е дошао Фочићъ му рекоше: „Якове, Алекса е тражио наше главе, пакъ изгуби своју, но я хоћу опетъ одъ вашегъ оца да окнежимъ.“ На то му се почне стриць извињавати: „Я самъ узео новце изъ Нѣмачке и растуріо по виласту да тргуемъ, а проти неподноси, а одъ оны други ніе ни еданъ вѣштъ виласту, но молимо те ага мети другога кога хоћешъ!“ — „Юкъ, юкъ! я одъ нашега соя хоћу кнеза и никако другчи!“ говорио е Фочићъ. Онда мой стриць оде и договори се съ вальвскимъ Турцима те сви рекну да е Пея Яковићъ изъ Забрдице Алексинъ рођакъ. То Фочићъ вѣруе и окнежи Пею, кон е кодъ могъ отца био булюбаша, и коме смо ми кумовали.

Међу тимъ Вальвци измоле одъ Фочића, и тѣло могъ отца некій Манойло изъ Кличевца на колима дотера и кодъ цркве у Бранковини безъ главе саранимо. Глава е остала кодъ Фочића на чардаку; но некій Живанъ Бротићъ изъ села Близна, коме онде послуживао, ноћу

украде, метне у недра, склопи гуњ око себе, и тако главу у недри нама донесе. Трећій данъ одемо къ цркви, поставимо страже около, гробъ мога отца одкопамо, главу на тѣло наместимо као што е на живомъ была, и онда опетъ закопамо. — Фочићъ оде у Шабаць, но мы опетъ неповратимо фамилије у кућу, но единако у планини Посову сѣде, а мы само ноћу дођемо и накупи се комшија те сѣдимо, а како зора, а ми опетъ у шуму у збегъ. Како Фочићъ у Шабаць дође, хтео е и тамо кнезове сећи, но нѣговъ братъ Мусага Фочићъ ніе дао, но рекао: „Я за ове кнезове стоимъ добаръ!“ — Мемед-ага Фочићъ частіо се кодъ свогъ брата и по лову ишао, но кадъ чуе да Црнога Ђорђа нису послани Турци могли погубити, него е побегао, уплаши се Фочићъ и несмеде преко вальвске нахіе проћи, кудъ су се люди многи већъ были узруали сбогъ изсѣчены кметова, него сѣдне на чамаць и низа Саву у Београдъ побегне.

Я и стриць Яковъ нисмо се имали шта друго промишлати, мы смо одъ оногъ часа како смо у шуму побегли, готови были да се съ Турцима тучемо, али нисмо се могли ослоити, да ће народъ съ нама пристати на освету сбогъ два кнеза, кое е истина народъ обадве кнежине любіо и уважавао, али безъ нѣи такође остале су обадве кнежине безъ главе. — Мой стриць оде у Тавнаву и Посавину, куда е новце раздао на свинѣ, да што пре отисне свинѣ и у Немачку прегна, да бы кою пару узели, на после што Богъ да. Међу тимъ пукне гласъ за Црнога Ђорђа, да е башъ у нашу себичну неделю са дружиномъ дошао и зацалио турскій ханъ у Орашцу и почео кавгу съ Турцима и туче гдѣ ий годъ ваће. (О томе доцнѣе казивао ми е некій Лука Марковићъ изъ Орашца крагуевачкогъ, да се онъ — Лука — башъ у ту неделю женио, и Црний Ђорђе са сто друга дошао му на свадбу, ручао, пакъ после запалио ханъ у Орашцу.) Чуе то и Пореч-алия, Муселимъ вальвскій, узме вальвске Турке, оде на Убъ касабу, крене све Убляне (Турке), и жене и децу у Вальво посели, (т. е. крене да пресели У.) и падне на конакъ кодъ грмића у Бабиной-луци. Я видимъ те ватре и познамъ да бегаю. Одемъ одма у Котешицу нашемъ куму и добромъ кмету старцу Сави Савковићу, и наћемъ га са неколико Кутишана на брду, о-

дакле е и онъ ватре гледао. Запитахъ я Саву: шта ћемо мы садъ радити? На то онъ одговори: „А шта ћемо кума Прото, што е было быће опетъ; но мы сви жене и дѣцу у шуму за брдо, а мы пушке па на брдо, па што коме Богъ да!“ — Помози Боже, помислимъ я, кадъ овај старыи тако говори кои зна како е воевати. Одма я одатле пошлѣмъ Живана изъ Кутешнице у Суводанъ Милићу Кедићу, (кога е Фочић окнежио, и кои е такође кодъ Бирчанина было булюбаша, (и пишемъ му да купи чете да тучемо Пореч-алию у Вальву, а тако самъ исто и кнезу Николи Грбовићу писао. (Заборавио самъ казати, да су Турци вальвци одма како су кнезови посечени, своје жене и дѣцу одселили у градове у Соко и Ужвице.) Вратимъ се кући, а није далеко, и пошлѣмъ у околна села: Раонићу Арсению у Лозницу, Живану у Калинић, Живку Дабићу зету у Јутину, и сва та села и јоштъ друга сви съ пушкама дођу на бранковичкѣ висъ. Пошлѣмъ я те се изнесе изъ бранковичке цркне барякъ, кои е было одъ белого, црвеногъ и плавогъ мусулина са три крста. Тай барячићъ победемо међу насъ. То е было 15. Фебруара 1804. лѣта. — Сутра данъ ето ти почеше люди изъ ближнихъ села съ оружињемъ долазити, и свима е чисто мило, и накупи се око 700 людѣи које стары које млади. Кажемъ имъ я, да самъ разумео да е Црныи Ђорђе устао палити Ханове и Турке тући, и они многи кажу да су то чули. Я пошлѣмъ за могъ стрица, да часъ пре иде овамо. — Люди кажу: ево войске, но нама треба цебане одкудъ ћемо добити?“ Я кажемъ, нека се они само купе а за цебану нека се небрину, я ћу е изъ Немачке добити, а веће сви главни люди знали су да е мой отаць кодъ Немаца познать, и вѣрую да ће Немаць мени дати цебане. Други данъ дође мой стриць. Онъ остане у войсци а я одма одемъ да тражимъ цебане и 17. Фебруара дођемъ у Забрѣжъ, поручимъ и дође ми ту Петаръ Ђрић изъ Звечке, и Исаяло Лазичъ и Попъ Леонтѣ изъ Уроваца. Я некажемъ одма њима да самъ оставио на вису са Яковомъ 700 людѣи, еръ радъ самъ было да видимъ, хоће ли и они да се дижу. Петаръ Ђрић беше убио едногъ Турчина чамцию, и я га почнемъ карати говорећи: „Зашто Петре замећешъ кавгу съ Турцима? лако е теби, вы сте овде близу Саве пакъ ћете одма побећи преко воде, али мы смо далеко, могу насъ Турци све изсѣћи и поробити.“ На то се они на мене изрогаче: „Та мы хоћемо да осветимо, нашега кнеза а твогъ отца.“ — Я имъ на то кажемъ: да я врло жалимъ мога отца, али ако се мы пре подигнемо и завадимо съ Турцима, вы ћете онда утећи преко Саве или помирити се съ Турцима. Кадъ чуше они да я тако говоримъ, а они се сви сневеселише и забринуше. Я кадъ видимъ да люди искрено говоре, и да хоће да устаю само ако се мы око Вальва крпемо, повѣримъ се њима и кажемъ: „Ели тврда вѣра, да вамъ кажемъ?“ „Есть, есть!“ одговоре они, — „Е, чуйте, я самъ оставио са стрицемъ Яковомъ у Бранковини сва села одъ Тавнаве до Вальва скупљѣна у гомили и писао самъ Кедићу и Грбовићу, да и они чете купе да биемо у Вальву Пореч-алию, и я одо да тражимъ цебане у Нѣмачкой!“ — Онда они сви љипе и весело повичу: „Ей юначе, зашто одавно некажешъ него насъ поплаши.“ Ту се наново излюбимо и

уватимо вѣру да ћемо се тући, и одма се договоримо да они сву Посавину преуготове докъ се я вратимъ.

(продуженіе слѣдуе.)

ПОДГРЪВЦИ.

— Ко на laku руку свакоме веруе, тай самъ себе у зло увалюе. Трговачкѣи еданъ помоћникъ, кой е одъ господара свога налогъ добыо, да у варошь Н. оде и тамо знамените сумме новаца крене, чекао е кодъ гвозденогъ пута време кадъ ће се кола кренути, да съ њима одпутуе. У чеканію томе приђе къ њему лепушкаты некѣи и врло лепо обученъ младићъ, кои е судећи по изгледу његовомъ, съ великимъ нестрпленѣмъ на полазакъ кола чекао. Онъ понуди реченогъ помоћника съ едногъ скупоценомъ цигаромъ, почну обое пушити, разговарати се и тако познанство учине.

Помоћникъ е было одъ любведостойности странца тога сасвимъ обузетъ. Овај му е приповедао, да е онъ сынъ едногъ врло богатогъ банкера, и да има силне новце на потрошакъ тако, да већъ и самъ незна, нашто да ѣй троши. „Я самъ већъ ситъ свою задовольства и веселѣ светски и неискренѣи прѣятеля; едно е јоштъ, што я желимъ“, придода онъ, „да ми е наћи едногъ млагогъ, природногъ човека, безъ никаквогъ иманѣ, за кога бы се будућность я старати могао, да ми само искренъ прѣятель буде и да ме изъ благодарности истинито любѣ“

Помоћникъ одъ своје стране сасвимъ срећанъ, што ће може быти онъ траженѣи и желѣный такавъ прѣятель быти моћи, поита те странцу приповеди, каково повереѣи онъ кодъ господара свога ужива, и коимъ посломъ путуе. „То е дакле башъ како вала“ рекне странаць, кадъ су обояца съ кола сишли, а вы се постарайте, да што пре ваше послове у редъ доведете, а я я ћу се потрудити, да съ моима што пре готовъ будемъ, па крозь еданъ сатъ чекаћу васъ у гостіоници Н. да заедно до- ручкуемо.

Крозь еданъ сатъ етоти у истини помоћника гди са 952 ф. дигнутогъ новца дође, гди га странаць дочека и прекрасанъ доручакъ наручи. Шампамѣръ и друга красна скупочена вина наскоро су дѣйство свое на душевнымъ способностямъ помоћника произвела и онъ оде съ несталнымъ коракомъ исподъ руке великодушного благодѣтеля свога до гвозденога пута.

Кадъ су кола до места, одъ куда се помоћникъ на путь кренуо дошла, и путници се силазити стали, помоћника су пробудити морали, али су ценови његови међутимъ одъ 952 ф. чисти были; његовъ е великодушный благодѣтель съ тима изчезнуо: онъ се е на раніой штаціи съ кола сишао.

Помоћникъ саобшти полиціи несрећный свой догађай, и ова е заиста свое чинила, али е и врло богатогъ банкера сынъ а сиротогъ, поштеногъ, но и лакоумного помоћника усрећитель, свое учинію те умакао.

— Два сиромашка и баронъ Ротшилдъ. Два сиромашка у Франкфурту идући сокакомъ и разговарајући се о неправдама светскимъ, кадъ су поредъ куће ротшилдове прошли рекну: Каква е то грдна неправда, да еданъ единый человекъ 45 миліона ф. притяжава, а да толики други нигди ништа немаю; и томе мора скоро край доћи:

то треба да се праведно подели. Ротшилдъ, кои е случайно и непримљиво за њима ишао, умеша се у разговоръ њиовъ на слѣдуюћий начинъ: „Господо моя! Я налазимъ да е ваше башъ садъ изражено миѣније у смотрењу правде и правце основано, и далеко одъ тога удаљенъ, да се истоме противимъ, я самъ готовъ, да садъ одма исто испунимъ. Вы преценисте, — да л' право, то оставлямъ на страну, — иманѣ мое на 45 милиона форинтѣй. Како пакъ наше целокупно отечество око свои 45 милиона жителя брои; то по праведномъ рачуну долази на сваку главу по една форинта. — Ево, господо моя, свакомъ одъ васъ по една форинта: примите дакле одъ мене свакиј принадлежаћий свой део, съ коимъ ћете се, при предстојој, по садъ башъ изреченомъ правичномъ миѣнију вашемъ обштой деоби, за изплаћене изяснити имати. Ако имате јоштъ више господо другара ваши, кои са многомъ иманѣ мое делили желе, то изволте исте само мени упутити.“ (Ако нѣе истинито а оно е добро измишљено.)

З А Ч И Н И Њ И.

Коме е много дано, одъ тога се много и тражи.

Помало а често чини најпосле много.

Ако се у рабошъ дуго урезае, то се удавнутъ по њму рачуни.

Само са добромъ вољомъ недобываемо никаквогъ права.

Свакиј данъ недуга истый ветаръ.

Ко што треба да зна, дознае често најпосле.

Кадъ куракъ оматори, онда га вране яше.

Ко се нађе съ курацима, мора съ курацима и урлати.

Кадъ бы желѣ што помагале, то бы сви люди богати были.

И мала свађа често се надалеко чуе.

НАЙБОГАТИИ ЧОВЕКЪ У СВЕТУ.

У Калифорни купцо е еданъ американскій офицеръ пре едно десетъ година одъ едногъ мексиканскогъ гувернера еданъ комадъ землѣ одъ 70 енглески квадрат. миля за 3000 талира. Но наскоро се пронађу на тој земљи неизцрпиме златне руде; хиљадама су нагрнули люди изъ белага света, да тамо копаю злато, и досадъ е ископано већъ за 70,000.000 ф.о. сребра. Садъ е на тој пређе пустој земљи населѣно до 15.000 людий. Американци држе притяжателя тогъ комада землѣ за најбогатѣгъ човека на свету. Годишній његовъ приходъ цѣне на најманѣ 18,000.000 ф.о. сребра.

ДОМАЊЕ И СТРАНЕ НОВОСТИ.

С Р Б И Ј А.

По извѣстию „Званичны Новина“, благоволила е Његова Княжеска Светлост на представленіе Высокосл. Попечителства Внутр. Дѣла, высочайше рѣшити, да наша пошта одъ 1. Мая тек. год. по трипутъ преко неделѣ изъ Београда у внутреность, и то вторникомъ, четврткомъ и суботомъ у 7. сатѣй у вече одлази, а исто тако и изъ внутрености такође трипутъ у недели са сваке линіе долази; и то съ прве линіе изъ Неготина: Недельомъ, Вторникомъ и Петкомъ у 1. и по сата по подне; съ друге изъ Заечара и Алексинца: съ треће изъ Карановца и Крагуевца и съ четврте изъ Ужице, Лознице и Карантина Раче, Средомъ, Петкомъ и Понедельникомъ између 8 и 9 сатѣй у вече.

Одъ 1. Мая примаће се писма на београдској пошти до 6. сатѣй у вече.

Ш. Крагуевацъ, 18. Апр. Јованъ Нешковићъ трговацъ овдашній, после деветнаестодневногъ болованя свогъ, 17. овогъ месеца у 10 сатѣй пре подне преселио се у вѣчностъ. Збогъ тога што е онъ много сиротиниу у њиовомъ бѣдномъ стану штедро подпомагао, што е много момке свое, кои су кодъ њѣга занатъ учили, давши имъ и новаца на радню за майсторе произвео, и на последку што е са свиѣма уобште у вароши овој грађанима, званичницима и чиновницима искрено и любавно живіо, по готову нѣе остало човека у вароши кои нѣе тѣло његово до гробля варошкогъ пратио, коѣ су 8 свещтеника спроводили. Најпре одъ куће његове однешено му е тѣло у овдашню цркву, и пошто е ту опояно, говорио е Г. Протоерей овдашній слово, у коме е представіо укратко али яс-

но поменути добротинства истогъ покойника, а тако исто слово говорио е у среди чарније предъ његовымъ — почившега — дуѣаномъ, и г. Јосифъ Веселићъ.

Упокоившиј се при последњемъ часу оставіо е цркви овдашньої 25 ѱ ц. а на болницу и сиротиниу 15 ѱ ц. Мы желімо да бы се нашло јоштъ таково христіански душа, коѣ бы примѣру његовомъ што се поменути добротинства тиче вѣрно слѣдовали. Наше су топле желѣ да Богъ даруе овоме покойнику у раю вѣчно населѣ а кодъ насъ вѣну память!

Т У Р С К А.

Изъ Марсеља телеграфираю, да е лађа „Ла Волета“ стигла текъ 14. Априла са вѣстима изъ Александрије. — Сумма новаца одъ 45 милиона поради прокопана землѣ ужице суецке већъ е у околини уписана и Саид-паша уписао е два милиона за своју войску и тѣлесну гарду.

Вѣсти изъ Цариграда являю: 5. Априла изишао е у Цариграду еданъ указъ о разсобственности (разсобственность е оно право државне власти, по коме она може у обштемъ интересу и поради важне државне цѣли непокретно а и покретно иманѣ државограђанина одузети, али само за подпуну и брзу накнаду.) потребне землѣ за грађенѣ гвозденогъ пута одъ Цариградъ до Београда.

— „Журналъ де Константинопель“ явля, да кретаѣ персиске войске према Херату нѣе управљено противъ Енглеза, него противъ Дост-Махомеда, кои оближній области плячка и Коразану грози.

— „Пресъ д' Оріанъ“ потврђуе, да ће одлазакъ войске саюзне съ Крима траяти три месеца, докъ се изъ Турске повуче, проћи ће и 6. месецѣй.

— „Ост-дайче постъ“ одъ 16. Априла явио е у кратко о некој побуни и метежу у Наплусу у Сири, којомъ е приликомъ погинуло више Християна, а међу њима и мѣсто-заступникъ прайскогъ конзула у Наплусу убиенъ, а садъ намъ „Осерваторе Триестино“ о томе обширне извѣстие доноси, кое гласи овако:

„Текъ што е Хат-Хумаюнъ у Наплусу, кога се жители одликую фанатичнымъ и раторборнымъ духомъ, обнародованъ, а тамошњи протестанти у одсутству свога епископа Гобата, подигну звоно на своју првву. У исто време развили су и тамошњи козули англискій и прайскій (кои су обоица Араби, прешавши изъ грчко-католичке вѣре у протестантску), и францускій (кои е Турчинъ) своје бандере збогъ светковине рођена Францускогъ царевича, кое е огорченъ и раздраженостъ мусломанаца јошть већма распалило; но ипакъ су се они уздржавали одъ свакогъ метежа и насиља. — 23. Марта отишао е англискій мисионарь г. Линдъ изъ Наплуса, гди замољивъ буде кодъ градске капије одъ едногъ мусломанскогъ просјака за милостину. Англискій мисионарь, да бы се досадногъ просјака отресао, увати се за пушку, коя се неотично одаше и просјакъ убиенъ. Мусломанцы дођу на то у највеће бѣсноло. Они увате мисионара одведу га предъ гувернера, Махмуд-Абди-Хаџие, и зактевали су, да га онъ осуди на смртъ. Гувернеръ њ ње умиривао, говориши, да ће онъ просјака дати по обредима саранити и да ће после мисионара судити, кога е онъ у свомъ коваку затворена држао. После погребѣ просјакъ отишли су, сви мухамеданцы по обичаю на молитву у памію, Муфтия и Улема употребе садъ ову згодну прилику, и изрази се овако: Мусломанска вера ногама се гази, и нека се ключеве одъ паміе и градъ предаду саде Християнима. Ове су рѣчи произвеле пожелано дѣйство. Турцы изиђу сви изъ паміе, и заклуче, да истребе Християне. Гомила и гунгула отиде кодъ конзулатски зданія, поцена, кокра она мотке, разлуца звоно и поче убјати християне и плячкати њіове куће, затимъ уђу разарени Турцы у грчку цркву и полуцаю све, што су годъ нашли, спале библиотеку патриарховогъ намѣстника, кои се едва спасао на чардакъ кодъ гувернера а најпосле убио и прайскогъ конзулатскогъ заступника. Англискій е конзулъ на њгову сређу отишао быо у Назаретъ, а Францускій (кои е турчинъ) закрио се у свой харемъ, кога светиню метежници нису смели нарушити.

У Паризу 15. Априла. Сѣднице законодавногъ тѣла траяће до конца Мая месеца. — Г. Шнайдеръ быће постављивъ за предсѣдателя законодавногъ тѣла на мѣсто грофа Морни-а.

— Изъ Алцира являю, да ће се збогъ предстоѣћегъ военогъ похода у Кабилію главный станъ алцирске воене поддизивіе преместити изъ Алцира у Делись. Унукъ принца Жерома, кавалѣрійскій подпоручикъ Жеромъ Бонапарте, премештенъ е кодъ африкански ловаца, како бы и онъ участвовао у той войны.

РУСИЯ.

Крунисанъ цара Александра II. быће текъ у почетку Септембра месеца.

— У највишимъ круговима рускогъ двора као да се слабо уздаю у дуготрајностъ и сталностъ овога садъ

заключеностъ мира, премда е ичезло побояванъ, да ће се саставити една обшта европска коалиція (савезъ) противъ Русіе.

А томе е сведокъ то, што е сва воена сила руска поделѣна у две велике активне (дѣйствующе) войске, одъ којей е една окренута према западу, а друга према југо-западу, гарда пакъ и гренадирскій корпусъ остаће на сѣверу, и што у Финландіи и у Малой Азиі јошть не ратно станъ укинута.

— Изъ Петербурга являю:

„Министеръ царскогъ дома, грофъ Адлербергъ, постављивъ е на мѣсто грофа Александра Орлова, садашњегъ президента државногъ савѣта, за шефа царскогъ главногъ квартира.

ФРАНЦУСКА.

„Арме-Монитеръ“ саобщитава слѣдуюће поедности о повлачено саюзничке войске съ Крима: „Пре навозена войника на море быће сваній войникъ подчинивъ строгимъ санитарскимъ правилама и пазливой неги; пре свека мораће сваній войникъ очистити се у сапунскимъ купатилама, кое ће се при њіовомъ долазку опетъ повторити. Нуждне каде за купанъ већ су понабављене и намѣштене на мѣстима, где ће се войска на море навести и извести, — и почемъ се приљпчиве заразе врло лако пренети могу и у халынама и остальымъ войничкимъ стварима, то су издани налози, да се све у войничкимъ телећацыма налазећи се ствари најпре оперу и окаде. При долазку у буди кои станъ, кои е за враћаюћу се съ Крима войску одређенъ, држаће се надъ свомъ войскомъ врло строгій санитарскій прегледъ и испитъ, у комъ ће се сва войска на три класе поделити: на болестне, на сумнителне и на здраве войнике. Они, кои у првый разредъ спадаю, одма ће се одправити у болницу, на и у овима быће све могуће мѣре предузете, да се они одъ заразительны болестій лежећи войници одвоје одъ оны остальы. Ствари своіе одѣленя быће очишћене, и послане у сместишта дотичны корпуса, коима ће речена одѣленя быти присѣдинѣна, а у болницама издаће се болныма чисто периво. — Войници пакъ спадаюћи у другу класу, т. е. у класу сумнително-здравы, быће за неколико дана подчинивъ строгомъ надзору, на ће се после одправити или у прву или трећу класу, како т. е. или буду здрави или болестни. — После подугогъ бавленя у стану, за кое ће се време све њіове ствари доволно очистити и одъ заразе отрести, оправљивъи ће быти сви у трећу класу, т. е. у класу здравы спадаюћи войници на свое означено имъ опредѣленъ. — Ове најстрожіе наблюдаване мѣре имаће то извѣстно слѣдство, да ће се станъ здравля войника показати као сасвимъ доволно и пожелано, и да се у народу утишаю претерана побояваня и разнешени гласови о стану здравля войске.

Изванредный посланикъ цара Францускогъ у Русію, грофъ Морни одпутоваће за кратко време у Петербургъ, да у име Француске обяви цару Александру заключенъ мира. Грофъ, кои е участвовао готово у свима индустриальнымъ предузећама Француске, обявио е свомъ управительномъ савѣту, кога е онъ членъ быо, да ће се сасвимъ оставити своіо послера и да ће се одсадъ само

дипломати посветити. Грофъ се Морни послѣдњи годи-
на врло яко обогатио, и оны е садъ еданъ одъ найбога-
тѣ людѣи у Француской. Нѣгово иманѣ цѣне на 30,000,000
франка.

У Паризу чине се велике припреме за свечано кр-
штенѣ Францускогъ царевича, којомъ ће приликомъ дете
Француске (enfant de France) као и некадъ краль рим-
скій (т. е. сынъ Наполеона I.) народу торжественно по-
казанъ быти. У исто ће време народъ царици Француской
и царевичу предати народный даръ, за кою цѣль већ се
и садъ млоге сумме уписую. За овомъ свечаности слѣ-
доваће повторително улазакъ источне войске на челу
маршала Пелисиа.

Грофъ Морни одсѣће у палати воронцоваѣвой у
Петробургу.

Грофъ Моле, у тестаменту своемъ наредіо е, да се
нѣгове достопамятности 20 година после смрти нѣгове
печатаю.

И „Сѣкль“ говори, као и „Ле норъ“, да ће грофъ
Морни быти наименованъ за Францускогъ посланика у
Петробургу, и додае къ томе, да ово наименованѣ у са-
юзу стои са млогимъ другимъ променама у великимъ др-
жавнымъ званіама, коє су промене већ пре неколико
неделя оглашене и наговешћиване. Наименованѣ грофа
Морниа за представника цара Наполеона при свечаномъ
крунисаню цара рускога у Москви стваръ е известна,
кою ни самъ грофъ више негаи.

Изъ Цариграда пишу подъ 3. Априломъ паризкой
„Пресси“ слѣдујоће :

„Превозъ кавалѣрійскя коня съ Крима врло яко за-
буново нашу войничку управу. Французи имаю на Кри-
му 30—35,000 коня, и то бы быо исполнскій посао, да
се сви ови конѣи нући одвуку. Међу нѣима има доду-
ше и до 15,000 у Турской покупованы омалены коня,
коє бы саюзници драговољно Русима и Турцима
вили; али оны остали 20,000 кавалѣрійски и топциски
коня мораю се у Француску и Алцирь пренети. Садъ
се крои планъ, да се сви сувимъ транспортираю, коє
бы одъ прилике четири месеца трајло. Овай се планъ
садъ озбыльно претреса.

У Бдрену догодіо се 25. Марта страшанъ пожаръ
кои е 240 дућана, 5. ханова и 8 велики механа заедно са
млогимъ вивомъ и другимъ естивомъ уништио.

ЕНГЛЕСКА.

Изъ Лондона пишу подъ 11. Априломъ слѣдујоће:
Принцъ прайскій Фридрихъ Вилхелмъ, доћи ће у почетку
Мая месеца изъ Брисела у Англеску, и посѣтиће узъ
пућъ и Паризъ. Принцъ ће се по свой прилицы два ме-
сеца у Англеской бавити, за коє ће време свршити се
честопоменуто обрученѣ прайскогъ принца са прицезомъ
англескомъ.

„Кроникль“ вели, да е рѣшено, да ће баронъ Бру-
новъ по свршевой ратификаци уговора мира отићи као
изванредный посланикъ у Лондонъ, гди ће краљицы ен-
глеской званично обзнанити ступанѣ на престолю Нѣг.
цар. велич. цара Александра. Но да ли ће баронъ Бру-
новъ быти за редовногъ посланика у Лондону постав-
љанъ, јоштъ се ништа известно незна.

Лондонъ 14. Апри. Лордъ Ковлей ићи ће у Петро-
бургъ за посланика, а на нѣгово место за посланика при
Францускомъ двору быће постављанъ Карль Ставхопъ.

ИЗЪ САЮЗНИЧКОГЪ СТАНА КОДЪ СЕВА- СТОПОЛЯ.

Пишу „Таймсу“ слѣдујоће: „Руски официри, съ вои-
ма се мы (Англезы) обходимо, изражаваю едногласно, да
су саюзници јоштъ Септембра месеца 1854 год. Севасто-
поль освоити могли. Они веле, да су се они не само
рѣшили, да варошь, кою су за изгубљену држали, својою
судбины оставе, него да су се они сумняли и о томе, да
ће се и савъ остальй Кримъ моћи одржати, докъ не на-
последе недѣлательность наша (саюзничка) княза Менши-
кова охрабрила и показала му, да се може Кримъ съ
чешћу задуго бранити. Руски официри признаю даљ и
то, да се нѣова найвећа погрешка састои у томе, што
су се они после никерманске битке у одбранително по-
ложенѣ поставили, и увиђаю садъ, да су они при свимъ
страшнымъ губитцама своимъ, коє су они тога на вѣки
памятидостойногъ дана претрпели, инакъ требали обно-
вити нападанѣ на нашу изнемоглу войску.

Писма изъ Крима являю, да ће англеско-турска ле-
гиа преместити свой станъ у Варну и Шумлу.

Између руски и саюзнички официра влада непре-
стано пріятельскій саобраштай; па и руске госпе, међу
коима и супруга ѣнерела Лидерса, посѣђаваю сваній
данъ на своимъ экипажима (ягтовима) саюзничкій станъ
гди се за нѣи и за друге госте спрема сайный балъ у
Кановилу.

Руси купую различите ствари у Камышу и Балакла-
ви, и чуде се прекомѣрно ейтиной цѣни. Лако е поняти, да
ће то трговци на свою користь употребити. — Татарки-
нѣ крымске врло су ожалощѣне, што ће нѣови нови
Француски покровители тако набрзо отићи, и понека
одъ овы лепотица рѣшила се да съ войскомъ Францус-
комъ отиде, и да Криму за навѣкъ, съ Богомъ! каже. —
У Крчу е (25. Марта) јоштъ еднако трајло зимнѣ доба и
великий е снегъ падао.

ПОЛИТИЧНЫЙ ПРЕГЛЕДЪ.

У предидућемъ брою нашегъ листа саобщили смо
све чланке уговора мира како по реду слѣдуо, но „Пре-
са“ одъ 18. Априла доноси намъ и уводъ у овай, кои мы
садъ накнадително саобщавамо. Незваничный слогу у-
говора, сасвимъ се слаже са званичнымъ изузимаюћи не-
ке у ствари самой ништа неменяюће изразе. Оны гласи
овако:

У имѣ свѣлогоднегъ Бога.

Нѣова Велич. царъ Францускій, краљица савдинѣ-
ни краљвства Велике Британіе и Ирландіе, царъ шве-
дскій, краль сардинскій и царъ турскій, одушевљени же-
льомъ, да бедама и невољама рата край учине, а и да
предохране повратакъ таквы заплетя, кои су овай ратъ
произвели, заключили су, да се са нѣговымъ Велич. ца-
ремъ аустрийскимъ посредствомъ снажни и узаймвы га-
рантиа споразумеду о основима ради повратка и утврђе-
ня мира, и ради обезбеђеня независимости и целокупно-
сти османскога царства.

На ту цѣль избрали су предпоменути владоци за свое пуномоѣнике слѣдуюћа лица; и то:

Нѣгово Велич. царь аустрійскій:

Свога дѣйствителногъ савѣтника, коморника, министра царскаго дома и иностранна дѣла, президента министеріалны конференціи и пр., *Карла Фердинанда графа Буол-Шауенштайна* и

Свога дѣйствителногъ тайногъ савѣтника и изванредногъ посланика и опуномоѣеногъ министра при царско-французскомъ дворѣ и пр., *Иосифа Александра барона одъ Либнера*.

Нѣгово Велич. царь французскій:

Свога министра и државногъ секретара иностранна дѣла и пр. *Александра графа Колона Валевскога* и

Свога изванредногъ посланика и опуномоѣеногъ министра при царско-аустрійскомъ дворѣ и пр., *Франца Адолфа барона одъ Буркней*.

Нѣно Велич. краљица сѣдинѣны кралѣвства велике Британіе и Ирландіе.

Почитаемогъ *Горфа Вилхелма Фридриха графа одъ Кларендона, барона Хиде одъ Лондона*, Пера сѣдинѣны кралѣвства и

Почитаемогъ *Хайнриха Ризарда Карла барона Ковлея*, Пера сѣдинѣны кралѣвства.

Нѣгово Велич. царь рускій:

Свога генерал-афуганта и генерала Кавалѣріе и пр. и пр. *Александра графа Орлова* и

Свога тайногъ савѣтника, изванредногъ посланика и опуномоѣеногъ министра при немачкогъ саюзу и при дворѣ нѣг. кралѣв. велич. великогъ Войводе Хесенскогъ и пр. *Филипа барона одъ Брунова*.

Нѣг. Велич. краль сардинскій:

Свога президента министеріалногъ савѣта и министра Финансіе, *Калилла Бензо-а графа одъ Кавура* и

Свога изванредногъ посланика и опуномоѣеногъ министра при царско-французскомъ дворѣ, *Салватора маркиза де Виламарина*.

Нѣг. царско Велич. Султанъ:

Великогъ Везира османскогъ царства и пр. и пр. *Мухамедъ-Етила Аали-пашу* и

Свога изванредногъ и опуномоѣеногъ посланика при царско-французскомъ и кралѣвско-сардинскомъ дворѣ и пр. *Мехмедъ-Бемиль бен*,

Коя су се лица саставила на еданъ конгресъ.

И почемъ су они до доброгъ споразумленя већ дошли заключила су нѣова велич. царь аустрійскій, царь французскій, краљица сѣдинѣны кралѣвства велике Британіе и Ирландіе, царь сверускій, краль сардинскій и царь османскій узимаюћи у призренъ, да у обще-европской ствари и интересу валя и нѣг. велич. краля прускогъ позвати, да као саучастникъ конвенціе одъ 1. Юніа 1841. год. и садъ у предстоѣимъ преговорима учествуе, и увидивши, какву ће већу важность и сталность дѣло мира участвованѣмъ нѣг. велич. краля прускогъ задобити — то су речена величества краля прускогъ позвала, да и одъ свое стране пуномоѣнике на конференціе пошлѣ.

У слѣдству чега е нѣг. велич. краль прускій за свое пуномоѣнике избрао:

Свога министерскогъ президента и министра иностранна дѣла и пр. *Оттона Теодора барона одъ Мантайфела* и

Свога тайногъ савѣтника, изванредногъ посланика и опуномоѣеногъ министра при французскомъ дворѣ и пр. *Макса Фридриха Карла Франца графа одъ Хауфелд-Вилденбургъ-Шенштайна*.

Почемъ су пуномоѣници своя пуномоѣия узаямно измѣнили и иста пуномоѣия у своемъ реду нашли, сагласила су се она у слѣдуючимъ точками:

(Садъ слѣдую по реду сви 34. чланка, коя смо мы у нашемъ предидушемъ брою саобштили.)

Уговоръ мира снабдвенъ е подписомъ свию 14 пуномоѣника.

После овы подписа слѣдую еданъ привременый допунителный чланакъ.

Опредѣлена подъ даваншимъ даномъ подписаногъ уговора у смотреню дарданелски и боспорски мореуза неће се односити на оне ратне лаѣ, кое ће ратуюће силе употребити на превозъ войске изъ оны областей, кое е войска речены сила заузимава и гди е она становала; но предпоменута (доле у додатку I. изречно изложена) опредѣлена ступиће после, почемъ се войска изъ наведены областей повуче, одма у животь и обвезательну силу добити.

Дано у Паризу 18. дана месеца Марта, године хиляду осамъ сто педесеть шесте.

Буол-Шауенштайнъ, Хибнеръ, А. Валевскій, Буркней, Кларендонъ, Ковлей, Мантайфель, Хауфелдъ, Орловъ, Бруновъ, К. Кавуръ, де Виламарина, Алаи, Мехмедъ Бемиль.

Къ овомъ саобштава „Преса“ јошть и три накнадителна додатка къ овоме уговору.

Првый додаткъ односи се на уговоръ одъ год 1841. у смотреню затварана дарданела, и подписанъ е одъ седамъ сила. — Другій додаткъ односи се на брой ратны лаѣ, кое Русія и Турска у црномъ мору држати смеду, и подписанъ е само одъ пуномоѣника руски и турски. А трећій односи се на неутврђиванъ аландски острова, и подписанъ е само одъ руски, французски и енглески пуномоѣника. — Додатци ови гласе овако:

ДОДАТАКЪ I.

У иле светлогућегъ Бога

Почемъ су Нѣова Величества царь рускій, царь французскій, краљица Велике Британіе и Ирландіе, царь аустрійскій и краль прайскій заедничкій уговоръ одъ године хиляду осамъ сто четридесеть прве подписали, и почемъ е нѣг. велич. краль сардинскій изявио, да ће се твердо придржавати свию давнашнѣя правила и опредѣлена у смотреню османскогъ царства, у слѣдству кой опредѣлена были су мореузи дарданелскій и боспорскій затворени за све стране ратне лаѣ, догодъ е Порта у миру:

То су се речена Величества съ едне, а Нѣг. Велич. Султанъ съ друге стране сагласили, да у Лондону 13 (1.) Юліа хиляду осамъ сто четридесеть прве године заключену конвенцію, обнове са некимъ измѣнама у спореднымъ опредѣленяма кое измѣне осовномъ начелу никакавъ вредъ ненаносе

И по томе су преднаведени владоци на тай коначъ избрали за свое пуномоѣнике слѣдуюћа лица:

(Садъ слѣдую имена и наслови пуномоћника свою сила по азбучномъ реду, и то онако исто, као и у главномъ уговору).

Ова су се лица после измѣњивана свој пуномоћства (кредитива) у слѣдующимъ чланцима сагласила:

Чланакъ 1. Нѣгово велич. Султанъ изъяснюе одъ свое стране свою тврду волю и намѣру, да ће се непромѣнимогъ и као одъ давнашњи времена постоећегъ начела и правила, по коме е одъ вайкада ратнымъ лађама свою страну сила забранѣно было ући у мореузе дарданелске и боспорске, и у будуће придржавати, и да донде, догодъ е Порта у миру, никакву страну ратну лађу у речене мореужине пустити неће.

Съ друге пакъ стране обвезую се нѣгово велич. царъ аустрійскій, царъ французскій, краљица сѣдинѣны кралѣвства Вел. Британіе и Ирландіе, краль прайскій, царъ сверусійскій и краль сардинскій, да ће ону намѣру Султанову поштовати, и да ће се по горенаведеномъ начелу управљати.

Чланакъ 2. Султанъ задржава себи право, да по обичаю и у будуће, као и досадъ, лавимъ, за службу по-славничества пріятелски сила потребнымъ ратнымъ лађама издае фермане поради слободногъ пролаза крозь ове мореузе.

Чланакъ 3. — Овај изузетакъ важи и за оне лаке, подъ ратномъ заставомъ пловеће лађе, кое свака одъ уговараюћи сила право има држати на дунавскомъ ушћу поради одржана правила односећи се на слободу ове рѣке; и одъ кой лађа никоя сила несме држати више него две.

Чланакъ 4. — Настоящій уговоръ, кои сачинява еданъ додатакъ главному уговору мира, кои е подъ данашњимъ даномъ у Паризу подписанъ, быће ратифициранъ, и ратификаціе ће се за четири неделѣ дана, а ако е могуће и пре изменати.

Болѣга ради верованя дотични су се пуномоћници на нѣга подписали и ударили свое печате съ грбомъ.

Дано у Паризу 30. (18. по нашемъ) дана месеца Марта, године хиляду осамъ сто педесеть шесте.

(М. П.) *Буоль-Шауенштайнъ. Хибнеръ. А. Валевскій. Буркней. Кларендонъ, Ковлей. Мантайфелъ. Хацфелдъ Орловъ. Бруновъ. К. Кавуръ. де Вилларина. Аали. Мехмедъ-Безимъ.*

ДОДАТАКЪ II.

У иле светомоућегъ Бога.

Нѣг. Велич. царъ сверускій и Нѣг. цар. Вел. Султанъ заключили су, да у смотрењу начела неутралисания дрнога мора, кое е начело поставлѣно у прелиминарномъ уговору, подписаномъ у Паризу 13. Фебруара, и саждаваюћемъ се у I. конференціалномъ протоколу, и у намѣри, да по томе у узаємномъ споразумленю определѣ брой и ячину (качество) оны лаки ратны лађа, кое ће оба владоца у црномѣ мору поради службе край свои дотичны обала држати, — на тай конаць подпишу особену конвенцію, и на ту цѣль избрали су:

Нѣгово Велич. царъ сверускій:

Свога генерал-ађутанта и генерала кавалѣріе, *Александра графа Орлова* и

Свога тайногъ савѣтника и пр. пр. *Филипа барона одъ Брунова.*

Нѣгово царско Велич. Султанъ:

Великого Везира османскога царства, *Мухамедъ-Белина Аали-пашу* и

Свога изванредногъ и опуномоћеногъ посланика при дворовима нѣгов. Велич. цара французскогъ и нѣгов. Вел. краля сардинскогъ, *Мехмедъ-Безимъ;*

Коя су се лица после измѣњивана свој у своѣ реду нађены пуномоћства сагласила у слѣдующимъ точками:

Чланакъ 1. — Высоке уговараюће стране обвезую се узаємно, да у црномѣ мору неће никакве друге ратне лађе држати, него онакове, коима е мало ниже определѣнь брой, ячина и величина.

Чланакъ 2. — Высоке уговараюће стране задржаваю себи право, да свака у реченомъ мору шесть пароброда одъ 50 метера дужине и кое найвыше 800 тона (16.000 центій) терета носе, далѣ четири лака пароброда или лађе на едра, одъ кои свака само по 200 тона терета носити могу, држе.

Чланакъ 3. — Настоящій уговоръ, кои сачинява еданъ додатакъ къ главному уговору, кои е подъ данашњимъ даномъ у Паризу подписанъ, быће ратифициранъ, и ратификаціе ће се измѣнати за четири неделѣ дана, а ако е могуће и пре.

Болѣга ради верованя дотични су се пуномоћници на овај уговоръ подписали и ударили на нѣга свой печатъ съ грбомъ.

Дано у Паризу осамнаестогъ дана месеца Марта, године хиляду осамъ сто педесеть шесте.

(М. П.) *Орловъ, Бруновъ, Аали-Мехмедъ-Безимъ.*

ДОДАТАКЪ III.

У иле светомоућегъ Бога.

Нѣгово Велич. царъ французскій, нѣво Велич. краљица сѣдинѣны кралѣвства Велике Британіе и Ирландіе и нѣг. Велич. царъ сверускій, у намѣри, да између нѣи тако сређно у смотрењу истока получено споразумленѣ разпростране и на источно море, и да тиме благодать общтегъ мира утврде, заключили су, да о предмету овомъ конвенцію заключе, и наименовали су на тай конаць:

Нѣгово Величество царъ французскій:

Свога министра, државногъ секретара иностраня дѣла, *Александра графа Колона Валевскогъ*

Свога изванредногъ посланика и опуномоћеногъ министра при царско-аустрійскомъ двору, *Франца Адолфа барона одъ Буркней.*

Нѣво Велич. краљица сѣдинѣны кралѣвства Велике Британіе и Ирландіе:

Почитаемогъ *Горѣа Вилхелма Фридриха графа одъ Кларендона, барона Хиде де Хиндона* и

Почитаемогъ *Хайнриха Рисарда Карла барона одъ Ковлея.*

Нѣгово Величество царъ сверускій:

Свога генерал-ађутанта и генерала кавалѣріе, и пр. *Александра графа Орлова,* и

Свога тайногъ савѣтника и пр. пр. *Филипа барона одъ Брунова;*

Коя су се лица по измѣњиваню свој у своѣ реду нађены пуномоћства сагласила у слѣдующимъ точками:

Чланак 1. Нѣг. Велич. царь све рускій, да бы одговоріо израженой желѣи пѣновы Велич. цара Францускогъ и краљнице савѣдинѣи краљѣства Велике Британіе и Ирландіе, изявио е, да се аландска острова више неутврђую, и да се тамо нити какво войничко нити пакъ морско-бойно сместиште обдржава ни оснива.

Чланак 2. Настоящій уговоръ, кои салинява еданъ додатакъ къ главномъ уговору, подписаномъ подь данашњимъ даномъ у Паризу, быће ратифициранъ, и ратификаціе ће се измѣняти за четири неделѣ дана, а ако е могуће и пре.

Болѣгъ ради верованя подписали су се дотични пуномоћници на овай уговоръ и ударили на нѣга свой печатъ съ грбомъ.

Дано у Паризу осамнаестогъ дана месеца Марта, године хиляду осамъ сто педесетъ шесте.

(М. П.) А. Валевскій. Буркней. Кларендонъ. Ковлей. Орловъ. Бруновъ.

Грофъ Кавуръ одпутовао е 15. Априла изъ Париза у Туринъ. А говори се, да ће Дали-паша скоро изъ Париза отићи, будући га е Султанъ преко телеграфа позвао, да се што пре преко Беча у Цариградъ врене. „Ендепандансъ“ увѣрава, да паризкій конгресъ у смотренію оны пытаня, коя не принадлеже къ источномъ пытаню, истина ніе никакво заключенъ учиніо, али да е при свемъ томъ неке желѣ изявио.

„Таймс“ - овъ дописникъ изъ Париза пише, да г. Ализонъ, драгоманъ посланства у Цариграду, наименованъ за енглескогъ комисара у подунавскомъ княжева-

ма, а г. Клайстъ кои е грофа Буола у Паризъ пратио, поставіо е за аустрійскогъ комисара.

Съ друге стране опетъ явля се, да е русія г. Василія, кои е грофа Орлова Паризъ пратио за комисара у подунавскимъ княжестаня поставіо. Г. Василіе е Гръкъ и было дуго време рускій конзулъ у Сири и Палестини.

Као што „Берлинер-берзе Цтг.“ одъ 17. Апр. пише, грофъ Хрептовіѣ, досаданій рускій посланикъ у Брислу, за кога се говорило, да ће за посланика у Паризу поставленъ быти, као што се овде разнело, ниће у Бечъ на место княза Горчакова.

ТЕЛЕГРАФСКЕ ДЕНЕШЕ.

У Цариграду 12. Априла — У Цариградъ е дошла една депутација черкески поглавара, коя жели, да Порте и западне силе признаду и гарантираю независимостъ кавказки народа. Та е депутација примљива одъ министра.

— Дервиш-паша вратио се юче овамо изъ Париза. Овъ е одъ Порте наименованъ за комисара при комисіи за разправу бесарабске границе; а Сафет-ефендіа наименованъ е за комисара при савѣтованяма о подунавскимъ княжествима.

— Између Порте и краљѣства грчкогъ заключенъ е уговоръ, кои садржава мѣре и опредѣленя поради угушениа разбойничества на узаймнымъ границама.

— Вредностъ едне фунте стерлинга (енглескій новацъ) опредѣленъ у едной овде држаной новчаной конференціи на 125. гроша.

— Већъ су стигла нека одѣленя турске войске изъ Сухум-кала и Редут-кала у Трапезунтъ.

— У Трапезунту су недавно првѣи путъ пуштени и христіяни као сведоцы предъ судъ.

О Г Л А С И.

Стецишта се отвараю:

1. При Суду Окр. Гупрійскогъ а) надъ целимъ иманѣмъ презадуженогъ Ивана Анђелковића терзіе, изъ Парашина, до 2. Мая, — б) надъ целимъ иманѣмъ поч. Јована Цокія изъ Дубля, до 3. Мая, — в) надъ целимъ иманѣмъ пок. Тасе Павловића изъ Парашина, до 7. Мая.

2. При Суду Окр. Ужичкогъ а) надъ целимъ иманѣмъ поч. Јована Тодоровића, родомъ изъ Црне Горе, а у селу Забойштици живившегъ, до 7. Мая, — б) надъ целимъ иманѣмъ пок. Радисава Ойданића изъ Высоке, до 11. Мая.

3. При Суду Окр. Црнорѣчкогъ надъ целимъ иманѣмъ поч. Дине Гойковића изъ Болѣвца, до 7. Мая.

4. При Суду Окр. Чачанскогъ надъ целимъ иманѣмъ поч. Миленка Вуяцинина изъ Врешана, до 2. Мая.

5. При Суду Окр. Ягодинскогъ надъ целимъ иманѣмъ презадуженогъ Димитрія Милковића изъ Ягодине, до 8. Мая.

Продавање се на Лицитаціи:

1. У Шабцу, плацъ съ дућаномъ и кућомъ Якова Ранковића дућанцие, 3. 4. и 5. Мая.

2. У Неготину, непокретна добра масе пок. Стевана С. Мокраньца, 1. и 3. Мая.

3. У Бальковцу, Окр. Крагуевачк. добра Јовице Миленковића и нѣговогъ отца Миленка, 30. Апр. 1. и 2. Мая.

4. У В. Селу Окр. Пожарев. разл. непокретна добра Тодора Стефановића, 4. 5. и 6. Мая.

5. У Калишту Окр. Пожарев. разл. непокретна добра Стоке Перића, 3. 4. 5. Мая.

Ко бы се приміо лиферованя рааце за провизоретъ рударскій, нека се до 12. Августа т. год. писмено яви у Управительству рудар. у Майданпеку, и нека предложи најнижу цену како за пшеницу, тако и за кукурузъ.

Рана, кою е народъ Окр. Ужичк. на фондъ удовица и сирочади све-

штеника и учителя поклоніо, продавање се лицитаціомъ у Пожеги 30. Априла, 2, у Ариљу 4, у Байной Башти 6, у Иваньци 8. Мая.

ПАНКЕ РАДОСАВЉЕВИЊЪ.

МУШКІЙ КРОЯЧЪ ИЗЪ БЕЧА,

добыо е управо сада знаменито количество

СВАКОГА РОДА

ВРЛО ЛЪПЫИ ФИНИ МУШКИ

ХАЛЬИНА,

па се препоруче овдашньої почитаемой публици, обећаваюћи са 20 на сто ефтинію цѣну него што се обично оvdѣ хальине добываю.

Тако исто има и дечиѣ одъ наймани до найвећи хальина.

Обытава у кући г. Милоша КараСтояновића, преко пута гг. браће Петровиѣвића. (2—3)

У кући господ. Попечителя Стефана Марковића има за издаванъ подь кирию дућанъ съ едномъ собомъ; ко бы имао волю узети га, нека се изволи пріавити реченомъ господину.